



Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (pierwsza izba)

z dnia 14 października 2021 r. *

Skarga o stwierdzenie nieważności – Konkurencja – Nadużycie pozycji dominującej – Sprzedaż online – Decyzja o wszczęciu postępowania wyjaśniającego – Zakres terytorialny postępowania wyjaśniającego – Wyłączenie Włoch – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Akt przygotowawczy – Niedopuszczalność

W sprawie T-19/21

Amazon.com, Inc., z siedzibą w Wilmingtonie, Delaware (Stany Zjednoczone),

Amazon Services Europe Sàrl, z siedzibą w Luksemburgu (Luksemburg),

Amazon EU Sàrl, z siedzibą w Luksemburgu,

Amazon Europe Core Sàrl, z siedzibą w Luksemburgu,

które reprezentują adwokaci A. Komninos i G. Tantulli,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentują B. Ernst, T. Franchoo, G. Meessen i C. Sjödin, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C(2020) 7692 final z dnia 10 listopada 2020 r. o wszczęciu postępowania na podstawie art. 102 TFUE w sprawie AT.40703 Amazon – Buy Box,

SĄD (pierwsza izba),

w składzie: H. Kanninen, prezes, M. Jaeger i N. Półtorak (sprawozdawczynie), sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

* Język postępowania: angielski.

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżące, spółki Amazon.com, Inc., Amazon Services Europe Sàrl, Amazon EU Sàrl i Amazon Europe Core Sàrl (zwane dalej łącznie „Amazonem”), wchodzi w skład jednego przedsiębiorstwa. Amazon prowadzi w szczególności działalność w Internecie, a mianowicie zawiera transakcje sprzedaży detalicznej online oraz świadczy różne usługi online.
- 2 W dniu 10 listopada 2020 r. Komisja Europejska wydała decyzję C(2020) 7692 final dotyczącą wszczęcia postępowania w sprawie AT.40703 Amazon – Buy Box (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).
- 3 Zdaniem Komisji niektóre praktyki handlowe Amazona mogą skutkować sztucznym faworyzowaniem jego własnej oferty sprzedaży detalicznej oraz ofert zamieszczanych w jego przestrzeni Marketplace przez sprzedawców korzystających ze świadczonych przez to przedsiębiorstwo usług w zakresie logistyki i dostaw.
- 4 Komisja uznała, że sporne praktyki – o ile zostaną wykazane – mogą być sprzeczne z art. 102 TFUE.
- 5 W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że postępowanie wyjaśniające miało obejmować cały Europejski Obszar Gospodarczy (EOG) z wyjątkiem Włoch, co w załączonym do owej decyzji komunikacie prasowym instytucja ta uzasadniła okolicznością, że w kwietniu 2019 r. włoski organ ochrony konkurencji wszczął dochodzenie dotyczące częściowo podobnej problematyki, skupiając się na rynku włoskim.

Postępowanie i żądania stron

- 6 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 stycznia 2021 r. Amazon wniósł skargę w niniejszej sprawie.
- 7 W odrębnym piśmie złożonym w dniu 19 stycznia 2021 r. Amazon złożył wniosek o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym na podstawie art. 152 regulaminu postępowania przed Sądem. Postanowieniem z dnia 11 lutego 2021 r. Sąd zdecydował, że nie uwzględni tego wniosku.
- 8 W odrębnym piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 29 marca 2021 r. Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 130 regulaminu postępowania. W dniu 14 maja 2021 r. Amazon przedłożył uwagi w przedmiocie tego zarzutu.
- 9 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniach 21 i 22 kwietnia 2021 r. Republika Włoska i Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (urząd ochrony konkurencji i reguł rynku, Włochy) wniosły o dopuszczenie do niniejszego postępowania w charakterze interwenientów popierających żądania Komisji.
- 10 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 21 kwietnia 2021 r. Chamber of Commerce of the United States of America (izba handlowa Stanów Zjednoczonych Ameryki) oraz Computer & Communications Industry Association wniosły o dopuszczenie do niniejszego postępowania w charakterze interwenientów popierających żądania Amazona.

- 11 W skardze Amazon wnosi do Sądu o:
 - stwierdzenie nieważności części zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim wyłącza ona Włochy z zakresu terytorialnego postępowania wyjaśniającego;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 12 W ramach zarzutu niedopuszczalności Komisja wnosi do Sądu o:
 - odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
 - obciążenie Amazona kosztami postępowania.
- 13 W uwagach w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności Amazon wnosi do Sądu o oddalenie zarzutu niedopuszczalności.

Co do prawa

- 14 Na poparcie zarzutu niedopuszczalności Komisja podnosi trzy przeszkody procesowe, dotyczące, po pierwsze, nieistnienia aktu mogącego być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE, po drugie, braku interesu prawnego po stronie Amazona, i po trzecie, braku możliwości stwierdzenia przez Sąd nieważności zaskarżonej decyzji w części i braku możliwości nakazania tej instytucji zmiany zakresu geograficznego wszczętego przez nią postępowania wyjaśniającego.
- 15 Strona skarżąca stoi na stanowisku, że szczególne okoliczności niniejszej sprawy nadają zaskarżonej decyzji charakter aktu zaskarżalnego.
- 16 Zgodnie z art. 130 §§ 1 i 7 regulaminu postępowania, jeżeli strona pozwana o to wnosi, Sąd może rozstrzygnąć w przedmiocie niedopuszczalności skargi lub niewłaściwości Sądu bez rozpatrywania sprawy co do istoty. W niniejszej sprawie, skoro Komisja wystąpiła o wydanie orzeczenia w przedmiocie niedopuszczalności, Sąd, uznając, że akta sprawy wystarczająco wyjaśniają okoliczności zawisłej przed nim sprawy, postanowił wydać orzeczenie bez kontynuowania postępowania.
- 17 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem za akty zaskarżalne w rozumieniu art. 263 TFUE uważa się wszelkie przepisy wydane przez instytucje Unii, bez względu na ich formę, które mają na celu wywołanie wiążących skutków prawnych. Te wiążące skutki prawne należy oceniać w świetle istoty danego aktu oraz obiektywnych kryteriów, takich jak jego treść, przy uwzględnieniu w razie potrzeby okoliczności przyjęcia aktu, a także uprawnień instytucji, która go wydała (zob. podobnie wyroki: z dnia 13 lutego 2014 r., Węgry/Komisja, C-31/13 P, EU:C:2014:70, pkt 54, 55 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 25 października 2017 r., Rumunia/Komisja, C-599/15 P, EU:C:2017:801, pkt 47, 48).
- 18 Skarga o stwierdzenie nieważności jest zatem możliwa zasadniczo jedynie względem środka, w drodze którego dana instytucja określa na koniec postępowania administracyjnego ostatecznie swoje stanowisko. Nie można natomiast kwalifikować jako zaskarżalnych w szczególności aktów tymczasowych służących przygotowaniu wydania ostatecznej decyzji (wyrok z dnia 19 stycznia 2017 r., Komisja/Total i Elf Aquitaine, C-351/15 P, EU:C:2017:27, pkt 37).

- 19 W tym kontekście, o ile akty o charakterze czysto przygotowawczym nie są same w sobie zaskarżalne w drodze skargi o stwierdzenie nieważności, o tyle ich ewentualne wady mogą zostać podniesione na poparcie skargi przeciwko ostatecznemu aktowi, którego są stadium przygotowawczym, co gwarantuje skuteczną i pełną ochronę sądową (zob. podobnie wyrok z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 12).
- 20 Tymczasem skutki i charakter prawny zaskarżonej decyzji wydanej na podstawie art. 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszącego się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. [101 i 102 TFUE] (Dz.U. 2004, L 123, s. 18), zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/1348 z dnia 3 sierpnia 2015 r. (Dz.U. 2015, L 208, s. 3), należy oceniać w świetle jej funkcji w ramach postępowania, które kończy się wydaniem decyzji na podstawie rozdziału III rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 i 102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 487/2009 z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 traktatu do pewnych kategorii porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze transportu lotniczego (Dz.U. 2009, L 148, s. 1) (zob. podobnie wyrok z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 13).
- 21 Postępowanie to przewidziano w celu umożliwienia danym przedsiębiorstwom przedstawienia ich stanowiska i zapewnienia Komisji najpełniejszej wiedzy o stanie faktycznym, zanim podejmie ona decyzję naruszającą ich interesy. Celem tego postępowania jest zatem stworzenie na rzecz tych przedsiębiorstw gwarancji proceduralnych i –jak wynika z art. 10 rozporządzenia nr 773/2004 – zapewnienie im prawa do bycia wysłuchanymi przez Komisję (zob. podobnie wyrok z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 14).
- 22 Tymczasem skarga o stwierdzenie nieważności decyzji o wszczęciu postępowania na podstawie art. 102 TFUE mogłaby zobowiązać sąd Unii do dokonania oceny zagadnień, w których przedmiocie Komisja nie miała jeszcze możliwości się wypowiedzieć, co doprowadziłoby do sytuacji, w której nastąpiłoby uprzedzenie dyskusji merytorycznej, a także przemieszanie poszczególnych etapów postępowania administracyjnego i sądowego. Byłoby to zatem niezgodne z zasadami podziału kompetencji pomiędzy Komisję i sądy Unii oraz z przewidzianym w traktacie systemem środków zaskarżenia, jak też z wymogami prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości i właściwego przebiegu postępowania administracyjnego prowadzonego przez Komisję (zob. podobnie wyrok z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 20).
- 23 Wynika z tego, że w myśl orzecznictwa akt, na mocy którego Komisja wszczyna postępowanie na podstawie art. 102 TFUE, powoduje co do zasady jedynie skutki wywierane przez czynności proceduralne i nie ma wpływu – z wyjątkiem ich sytuacji w postępowaniu – na sytuację prawną skarżących (zob. podobnie wyrok z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 17; postanowienie z dnia 15 marca 2019 r., Silgan Closures i Silgan Holdings/Komisja, T-410/18, EU:T:2019:166, pkt 19).
- 24 W niniejszej sprawie należy jednak zaznaczyć, że strona skarżąca kwestionuje jedynie tę część zaskarżonej decyzji, w której Komisja wyłącza jedno państwo członkowskie z zakresu geograficznego wszczętego przez nią postępowania, a nie zaskarżoną decyzję jako taką. W konsekwencji należy zbadać, czy w świetle zasad przypomnianych powyżej w pkt 17–23 ta część zaskarżonej decyzji ogranicza się również do wywołania skutków właściwych dla czynności proceduralnej.

- 25 Zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 773/2004 Komisja może postanowić o wszczęciu postępowania w celu przyjęcia decyzji zgodnie z rozdziałem III rozporządzenia nr 1/2003 w dowolnym czasie, lecz nie później niż w dniu, w którym wydaje pismo w sprawie przedstawienia zarzutów.
- 26 Tak więc akt, w drodze którego Komisja informuje przedsiębiorstwo o swej woli wszczęcia postępowania w celu przyjęcia jednej z decyzji, o których mowa w rozdziale III rozporządzenia nr 1/2003, powinien wyraźnie wskazywać naruszenia art. 101 i 102 TFUE, jakich miało dopuścić się jedno przedsiębiorstwo lub większa ich liczba w jednym lub w kilku okresach, na jednym lub na kilku rynkach produktów oraz na jednym lub kilku rynkach geograficznych, których akt ten dotyczy (wyrok z dnia 25 lutego 2021 r., Slovak Telekom, C-857/19, EU:C:2021:139, pkt 29).
- 27 Wynika z tego, że decyzja Komisji wydana na podstawie art. 2 ust. 1 rozporządzenia 773/2004 powinna zawierać szereg wskazówek, w tym określenie rynku geograficznego lub rynków geograficznych, do których będzie się odnosić postępowanie wyjaśniające Komisji. Wyznaczenie tego zakresu geograficznego jest zatem tylko jednym z obowiązkowych elementów decyzji o wszczęciu postępowania zmierzającego do wydania jednej z decyzji, o których mowa w rozdziale III rozporządzenia nr 1/2003.
- 28 W konsekwencji, podejmując w niniejszej sprawie decyzję o wszczęciu niedotyczącego terytorium Włoch postępowania zmierzającego do przyjęcia jednej z decyzji, o których mowa w rozdziale III rozporządzenia nr 1/2003, Komisja ograniczyła się do wyznaczenia zakresu geograficznego rzeczzonego postępowania, czego wymaga się od decyzji wydanej na podstawie art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 773/2004.
- 29 Amazon podnosi jednak, że niektóre decyzje o charakterze proceduralnym mogą wywoływać wiążące i ostateczne skutki prawne w rozumieniu art. 263 TFUE, zgodnie z jego wykładnią dokonaną w orzecznictwie.
- 30 Z jednej strony chodzi o decyzje, które – jako wyznaczniki etapów toczącego się postępowania administracyjnego – nie ograniczają się do stworzenia warunków dla jego dalszego przebiegu, lecz wywołują skutki wykraczające poza ramy proceduralne oraz zmieniają prawa i obowiązki zainteresowanych na płaszczyźnie merytorycznej. Z drugiej strony niektóre decyzje o charakterze proceduralnym podlegają zaskarżeniu z tego względu, że naruszają uprawnienia procesowe (zob. wyrok z dnia 15 stycznia 2003 r., Philip Morris International/Komisja, T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 i T-272/01, EU:T:2003:6, pkt 96, 97, 99 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 31 Jednakże w niniejszej sprawie wyłączenie Włoch z zakresu geograficznego postępowania wszczętego przez Komisję w następstwie wydania zaskarżonej decyzji nie zmienia praw i obowiązków Amazona na płaszczyźnie merytorycznej ani nie narusza jego uprawnień procesowych.
- 32 Z jednej strony bowiem owo wyznaczenie zakresu geograficznego wszczętego przez Komisję postępowania wyjaśniającego ma na celu przygotowanie decyzji końcowej i może w związku z tym podlegać zmianom, gdyż w toku postępowania administracyjnego Komisja może zmienić zakres geograficzny prowadzonego przez nią postępowania wyjaśniającego, a mianowicie rozszerzyć lub zawęzić ów zakres w celu dostosowania go, w razie potrzeby, do okoliczności wykrytych w późniejszym stadium postępowania.

- 33 Dopiero wtedy, gdy Komisja wyda decyzję końcową dotyczącą domniemyanych naruszeń art. 102 TFUE w odniesieniu do Amazona i gdy właściwe postępowanie zostanie zakończone, Komisja ostatecznie wypowie się w przedmiocie zasięgu geograficznego zarzucanego naruszenia.
- 34 Z drugiej strony, uznając w zaskarżonej decyzji, że rynkiem geograficznym, którego powinno dotyczyć postępowanie wyjaśniające, jest cały EOG z wyłączeniem Włoch, Komisja skorzystała ze swych uprawnień dyskrecyjnych w celu wyznaczenia zakresu geograficznego prowadzonego przez nią postępowania wyjaśniającego, co jest równoznaczne ze sporządzeniem listy państw, na której brakuje Włoch. Owo wyłączenie Włoch z zakresu postępowania wyjaśniającego wszczętego przez Komisję stanowi zatem konsekwencję o charakterze czysto proceduralnym związaną ze wszczęciem tego postępowania, wobec czego nie może ono skutkować przekształceniem zaskarżonej decyzji w akt mający wpływ na sytuację prawną Amazona, a zatem w akt podlegający zaskarżeniu.
- 35 Ten sam wniosek należy wyciągnąć w odniesieniu do twierdzeń Amazona, zgodnie z którymi zaskarżona decyzja, po pierwsze, zobowiązuje go do obrony w postępowaniach toczących się przed dwoma różnymi organami, a mianowicie włoskim organem ochrony konkurencji i Komisją, z zastosowaniem różnych przepisów proceduralnych, gwarancji i, ogólnie rzecz ujmując, różnych systemów, a po drugie, może doprowadzić do rozbieżnego stosowania prawa konkurencji Unii, jak również do nałożenia odmiennych sankcji, co może naruszyć jednolity charakter europejskiego podejścia do działalności tego przedsiębiorstwa.
- 36 Z jednej strony bowiem okoliczność, że Amazon musi bronić się w postępowaniach toczących się przed dwoma różnymi organami, nie wywołuje skutków wykraczających poza ramy proceduralne, a zatem nie wpływa na jego sytuację prawną, co można już było orzec w odniesieniu do przepisów dotyczących przedawnienia (zob. podobnie postanowienie z dnia 15 marca 2019 r., *Silgan Closures i Silgan Holdings/Komisja*, T-410/18, EU:T:2019:166, pkt 26). Z drugiej strony ryzyko wydania niespójnych decyzji lub nałożenia odmiennych sankcji w danym przypadku jednocześnie przez włoski organ ochrony konkurencji i Komisję nie byłoby konsekwencją zaskarżonej decyzji, ale konsekwencją tych postępowań administracyjnych lub późniejszych decyzji końcowych. Jak wskazano w pkt 19 powyżej, dopiero po zakończeniu postępowań wszczętych przez Komisję i włoski organ ochrony konkurencji Amazon będzie mógł powołać się, na poparcie skargi na decyzję końcową, na ewentualne wady prawne owych postępowań lub decyzji wydanych po ich zakończeniu.
- 37 Ponadto, jak wynika z orzecznictwa, decyzja o wszczęciu postępowania w rozumieniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 773/2004 nie skutkuje pozbawieniem jej adresatów ich uprawnień procesowych. Przeciwnie, postępowanie to przewidziano właśnie w celu umożliwienia danym przedsiębiorstwom przedstawienia ich stanowiska i zapewnienia Komisji najlepszej wiedzy o stanie faktycznym, zanim podejmie ona decyzję naruszającą ich interesy (postanowienie z dnia 29 stycznia 2020 r., *Silgan Closures i Silgan Holdings/Komisja*, C-418/19 P, niepublikowane, EU:C:2020:43, pkt 48). Ma ono zatem na celu przyznanie im gwarancji proceduralnych oraz, jak wynika z motywu 32 rozporządzenia nr 1/2003 i motywu 10 rozporządzenia nr 773/2004, urzeczywistnienie prawa przedsiębiorstw do bycia wysłuchanymi przez Komisję.
- 38 Wynika z tego, że decyzja o wyłączeniu Włoch z zakresu postępowania wszczętego przez Komisję, będąca efektem wydania zaskarżonej decyzji, wywołuje jedynie skutki właściwe dla czynności proceduralnej i nie wywiera wpływu na sytuację prawną Amazona poza zmianą jego sytuacji w postępowaniu.

- 39 Wniosku tego nie mogą podważyć twierdzenia Amazona, zgodnie z którymi zaskarżona decyzja, mimo że ma charakter proceduralny, wywołuje wiążące skutki prawne, ponieważ wyłączenie terytorium Włoch z zakresu jej stosowania pozbawiło Amazona ochrony przed równoległymi postępowaniami przewidzianymi w art. 11 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003.
- 40 Z orzecznictwa wynika w tym względzie, że z chwilą wszczęcia przez Komisję – na podstawie art. 11 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1/2003 – postępowania przeciwko jednemu lub kilku przedsiębiorstwom z powodu naruszenia art. 101 lub 102 TFUE, jakiego miało ono lub miały one się dopuścić, organy ochrony konkurencji państw członkowskich zostają pozbawione kompetencji w zakresie ścigania tych przedsiębiorstw w odniesieniu do tych samych antykonkurencyjnych zachowań, które miały zaistnieć na tych samych rynkach geograficznych i rynkach produktów w tym samym okresie lub tych samych okresach (wyrok z dnia 25 lutego 2021 r., Slovak Telekom, C-857/19, EU:C:2021:139, pkt 30).
- 41 To pozbawienie krajowych organów ochrony konkurencji ich kompetencji jest uzasadnione wyznaczonym w rozporządzeniu nr 1/2003 celem, jakim jest zapewnienie skutecznego stosowania reguł konkurencji Unii poprzez uprawnienie organów ochrony konkurencji państw członkowskich do stosowania tego prawa równoległe z Komisją. Ponadto równoległe stosowanie wspomnianych reguł nie może odbywać się kosztem przedsiębiorstw. Tak więc pozbawienie krajowych organów ochrony konkurencji ich kompetencji pozwala chronić przedsiębiorstwa przed postępowaniami prowadzonymi równoległe przez rzeczony organy i Komisję (zob. podobnie wyrok z dnia 25 lutego 2021 r., Slovak Telekom, C-857/19, EU:C:2021:139, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 42 Poza tym zgodnie z art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, jeżeli organy ochrony konkurencji państw członkowskich orzekają w sprawie porozumień, decyzji lub praktyk objętych zakresem regulacji art. 101 lub 102 TFUE, które już są przedmiotem decyzji Komisji, nie mogą wydawać decyzji sprzecznych z decyzją przyjętą przez Komisję.
- 43 Otóż ochrona przewidziana w art. 11 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003 dotyczy przypadku prowadzenia dwóch równoległych postępowań, w sytuacji gdy Komisja postanawia wsząć postępowanie wyjaśniające, a nie przypadku wniosku o wszczęcie postępowania na konkretnym rynku w celu skorzystania z tej ochrony.
- 44 W każdym razie z orzecznictwa przytoczonego w pkt 41 powyżej wynika, że cel realizowany przez art. 11 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003, który ustanawia normę proceduralną (zob. podobnie wyrok z dnia 14 lutego 2012 r., Toshiba Corporation i in., C-17/10, EU:C:2012:72, pkt 70), polega na ochronie przedsiębiorstw przed równoczesnym ściganiem ich zarówno przez krajowe organy ochrony konkurencji, jak i przez Komisję poprzez pozbawienie rzeczonych organów krajowych kompetencji do stosowania art. 101 i 102 TFUE w odniesieniu do okoliczności faktycznych będących przedmiotem postępowania wszczętego przez Komisję. W ten sposób art. 11 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003 skutkuje zapewnieniem przedsiębiorstwom ochrony przed równoczesnym ściganiem ich przez różne organy (zob. podobnie postanowienie z dnia 15 marca 2019 r., Silgan Closures i Silgan Holdings/Komisja, T-410/18, EU:T:2019:166, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 45 Jednakże takie przewidziane w orzecznictwie objęcie ochroną przed równoległymi postępowaniami nie skutkuje przyznaniem przedsiębiorstwu jakiegokolwiek uprawnienia do domagania się, aby dana sprawa została rozpatrzona w całości przez Komisję. W tym względzie należy przypomnieć, że w myśl art. 4 i 5 rozporządzenia nr 1/2003 Komisji i organom ochrony

konkurencji państw członkowskich przysługują równoległe uprawnienia do stosowania art. 101 i 102 TFUE, a struktura rozporządzenia nr 1/2003 opiera się na założeniu ścisłej współpracy między tymi podmiotami (zob. wyrok z dnia 17 grudnia 2014 r., *Si.mobil/Komisja*, T-201/11, EU:T:2014:1096, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 46 Natomiast ani rozporządzenie nr 1/2003, ani komunikat Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji (Dz.U. 2004, C 101, s. 43) nie przewidują zasady podziału uprawnień między Komisją a organami ochrony konkurencji państw członkowskich.
- 47 W tym względzie Sąd orzekł już, iż nie można uznać, że art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003, który zezwala organowi ochrony konkurencji na zawieszanie lub umarzanie sprawy na tej podstawie, że prowadzi ją inny organ lub też że inny organ już ją zakończył, oraz motyw 18 tego rozporządzenia, z którego wynika, iż „celem [jest] prowadzenie danej sprawy przez jeden tylko organ”, ustanawiają kryterium przydzielania czy podziału spraw i uprawnień pomiędzy Komisję i organ lub organy krajowe uprawnione do prowadzenia postępowania w określonej sprawie (zob. podobnie wyrok z dnia 17 grudnia 2014 r., *Si.mobil/Komisja*, T-201/11, EU:T:2014:1096, pkt 38).
- 48 Ponadto, co się tyczy komunikatu Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji, w jego pkt 4 wyjaśniono, że konsultacje i wymiana informacji w ramach sieci leżą w gestii organów działających w interesie ogólnym, a w pkt 31 tego komunikatu dodano, że nie przyznaje on zainteresowanym przedsiębiorstwom indywidualnego prawa do domagania się, aby ich sprawę prowadził określony organ. Bardziej ogólnie rzecz ujmując, ani rozporządzenie nr 1/2003, ani wskazany komunikat nie kreują po stronie danego przedsiębiorstwa praw czy oczekiwań co do tego, że jego sprawa zostanie rozpatrzona przez konkretny organ ochrony konkurencji (zob. wyrok z dnia 17 grudnia 2014 r., *Si.mobil/Komisja*, T-201/11, EU:T:2014:1096, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 49 Wynika z tego, że Amazon nie ma podstaw, by twierdzić, iż poprzez sporną część zaskarżonej decyzji został pozbawiony ochrony przewidzianej w art. 11 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ ów efekt ochronny nie oznacza, że Komisja jest zobowiązana do wszczęcia postępowania w celu pozbawienia krajowych organów ochrony konkurencji ich kompetencji do stosowania art. 101 i 102 TFUE.
- 50 Ponadto, zakładając, że włoski organ ochrony konkurencji prowadzi – naruszając przewidzianą w art. 11 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003 ochronę przed równoległymi postępowaniami – postępowanie dotyczące tego samego obszaru geograficznego i tych samych domniemyanych naruszeń reguł konkurencji co postępowanie wszczęte przez Komisję, Amazon wciąż może zakwestionować tę okoliczność przed sądami krajowymi, powołując się w szczególności na brak właściwości wspomnianego organu. Poza tym, nawet jeśli w trakcie postępowania prowadzonego przez Komisję zaistniałyby nieprawidłowości, to w stosownym wypadku można je zakwestionować w ramach skargi na końcową decyzję Komisji.
- 51 Z powyższych rozważań wynika, że sporna część zaskarżonej decyzji, wyłączająca Włochy z zakresu terytorialnego postępowania wyjaśniającego, stanowi akt przygotowawczy niewywierający skutków prawnych wobec Amazona w rozumieniu art. 263 TFUE, wobec czego zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję należy uwzględnić, a tym samym skargę należy odrzucić jako niedopuszczalną, przy czym nie zachodzi konieczność badania dwóch pozostałych przeszkód procesowych podniesionych przez Komisję.

- 52 Zgodnie z art. 144 § 3 regulaminu postępowania, jeżeli pozwany podnosi zarzut niedopuszczalności skargi lub niewłaściwości Sądu, o którym mowa w art. 130 § 1 tego regulaminu, w przedmiocie wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta rozstrzyga się po oddaleniu zarzutu lub pozostawieniu go do rozstrzygnięcia w wyroku. W niniejszej sprawie, ponieważ skargę należy odrzucić jako niedopuszczalną w całości, postępowanie w sprawie wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, o których mowa w pkt 9 i 10 powyżej, zostaje umorzona.

W przedmiocie kosztów

- 53 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ strona skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami, zgodnie z żądaniem Komisji.
- 54 Co więcej, w myśl art. 144 § 10 regulaminu postępowania, w razie wydania – tak jak w tym wypadku – orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie głównej przed wydaniem rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, składający wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta i strony główne pokrywają własne koszty związane z postępowaniem w przedmiocie tego wniosku. Ponieważ wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta nie doręczono stronie skarżącej ani Komisji, a zatem nie zostały one postawione w sytuacji, w której poniosłyby koszty, należy stwierdzić, że Republika Włoska, urząd ochrony konkurencji i reguł rynku, izba handlowa Stanów Zjednoczonych Ameryki oraz Computer & Communications Industry Association pokrywają własne koszty w tym zakresie.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

postanawia, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje odrzucona.**
- 2) **Postępowanie w przedmiocie złożonych przez Republikę Włoską, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (urząd ochrony konkurencji i reguł rynku, Włochy), Chamber of Commerce of the United States of America (izbę handlową Stanów Zjednoczonych Ameryki) i Computer & Communications Industry Association wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.**
- 3) **Amazon.com, Inc., Amazon Services Europe Sàrl, Amazon EU Sàrl i Amazon Europe Core Sàrl pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.**
- 4) **Republika Włoska, urząd ochrony konkurencji i reguł rynku, izba handlowa Stanów Zjednoczonych Ameryki oraz Computer & Communications Industry Association pokrywają własne koszty związane z wnioskami o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 14 października 2021 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
H. Kanninen